

Μένω στην Αγία Παρασκευή. Στο Χαλάνδρι πήγαινα σχολείο και τα απογεύματα στον Χολαργό φροντιστήριο. Δούλεψα ένα καλοκαίρι σ' ένα καφέ στα Βριλήσσια. Μια άνοιξη κούριερ στα Μελίσσια. Στο Γέρακα σε συνεργείο. Από Παλλήνη πέρασα δυο-τρεις φορές για καμιά μπάλα και στα Γλυκά Νερά έκανα τους τρεις τελευταίους μήνες στο στρατό.

Λοιπόν, όλο και κάπου θα 'χουμε συναντηθεί: σχολείο, φροντιστήριο, σχολή, δουλειά, σεμινάρια ανεργίας, καφετέρια. "Κάπου σε ξέρω". "Κάτι σου θυμίζω". Κάπως έτσι αλλάξαμε και δυο κουβέντες. Αν και δεν είπαμε ποτέ αρκετά για όσα μας καίγανε καθημερινά. Στην κατάληψη στο σχολείο. Αλλά τα απογεύματα τρεχάλα στο φροντιστήριο. Προετοιμασία για τις εξετάσεις. Και 'γω πέρασα στη σχολή. Σκιστήκαμε πριν, σκιστήκαμε και μετά. Στις εξετάσεις και στις εξεταστικές. Και συ το άφησες το σχολείο από νωρίς. Για το μεροκάματο. Τα βράδυα κανά σινεμά ή στο μπαρ. Και ύστερα στρατό. Και εγώ πήρα το πτυχίο. Σε ξαναβρήκα στις ουρές του ΟΑΕΔ και στα σεμινάρια ανεργίας. Αλλά ποτέ δεν το πιάσαμε το πρόβλημα από την καλή.

Πώς τόσα χρόνια, σ' όλες μας τις διαδρομές, αν και συναντηθήκαμε για λίγο ή πολύ, δεν αναρωτηθήκαμε: τι απ' όλα αυτά ήταν δική μας επιλογή; Για τι απ' όλα αυτά αποφασίσαμε εμείς και όχι άλλοι; Τι απ' όλα αυτά κάναμε όπως εμείς θέλαμε; Και πόσο ακόμα θα περιμένουμε, νομιζοντας άσχετα τα δικά μας προβλήματα απ' αυτά που ζει κάποιος άλλος, δίπλα μας, πάνω-κάτω στην ίδια μιζέρια. Γι αυτό σου λέω. Κάποια αρχή πρέπει να γίνει. Να μιλήσουμε επιτέλους για όλα αυτά. Να βρούμε χρόνο και τόπο, να διεκδικήσουμε αυτά που θα έπρεπε να ορίζουμε. Για να μπορούμε από κοινού να δυναμώσουμε. Για να γίνει ένα ξεκίνημα.

Γι' αυτό και το στέκι. Γιατί θέλουμε ένα χώρο, όπου ό,τι θα κάνουμε θα είναι σύμφωνο με τις δικές μας επιθυμίες. Αλλά και όπου, υπεύθυνα, θα αναλαμβάνουμε το βάρος της πραγματοποίησης αυτών των επιθυμιών, συλλογικά, χωρίς προέδρους, γραμματείς και διοικητικά συμβούλια. Ένα στέκι όπου η επικοινωνία θα είναι άμεση και όχι στημένη. Όπου οι ανθρώπινες σχέσεις δεν θα θυμίζουν τη διδασκαλία από την έδρα, το χτύπημα του αφεντικού στην πλάτη, το σπρώξιμο στις ουρές για εύρεση εργασίας, τα ξενέρωτα ή τα ψαγμένα μπαρ...

Ένα στέκι σημείο εκκίνησης αλλά και απαραίτητος κρίκος για τη δράση που πρέπει επιτέλους να ξεκινήσει σ' αυτή την πόλη. Όλοι είμαστε, ή ήμασταν κάποτε, μαθητές ή φοιτητές, εργαζόμενοι ή άνεργοι. Αλλά όπως εδώ, στο στέκι, δεν είμαστε ούτε μαθητές ενός δασκάλου, ούτε υπάλληλοι ενός αφεντικού, ούτε πελάτες ενός καφενείου, έτσι ακριβώς πρέπει να συναντηθούμε και μέσα στην πόλη μας. Γιατί παργίναμε ξένοι μεταξύ μας και στο τέλος δεν θα ξεχωρίζουμε ο ένας τον άλλον από τις βιτρίνες και τα Ι.Χ. Και έχουν μερικοί το θράσος, ενώ δεν ξέρουν ούτε καν το όνομα του γείτονα της διπλανής πόρτας, να λένε "Γεμίσαμε ξένους". Ξένους εργάτες, μετανάστες δηλαδή. Όχι, αρκετά πια, έλεος. Όταν η αποξένωση βασιλεύει, ο ξένος είναι η λεία που βολεύει. Όπως συμβαίνει και με τους γηγενείς τσιγγάνους στα Πευκάκια και αλλού.

Εμείς λέμε πως όλ' αυτά μας καίνε. Γιατί η ίδια η πόλη μας γίνεται ολοένα και πιο ξένη. Και λέμε ότι θέλουμε την πόλη και δεν αρκούμαστε στο στέκι. Δεν θέλουμε ένα στέκι-παράδεισο μέσα στην κόλαση αυτής της πόλης. Για μας πρωτεύει η πόλη. Να την περπατήσουμε, να σταθούμε, να μιλήσουμε, να πολεμήσουμε, να την αλλάξουμε. Να την κάνουμε όλη ένα στέκι! Να ζήσουμε!

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγίας Παρασκευής

Μεταξά 17 και Σίφνου

(Πίσω απ' τη διασταύρωση Χαλανδρίου και Γαρυττού)